

taget noget anderledes paa Spørgsmaalet, end han har gjort i Dag; thi man maa jo i overordentlig høj Grad beklage, at den højtærede Minister saa afgjort, som Tilfældet var; udtalte sig imod at gaa med til en gennemgribende Reform paa dette Omraade. Den højtærede Minister sagde jo selv, at det var ganske sikkert, at der foregik Uretfærdigheder og Ubilligheder ved Ansættelsen af Bygningsafgiften. Det er jo ogsaa ganske sikkert, og det er omtalt fra adskillige Sider, vi have jo endog-saa her i Dag hørt omtale et Tilfælde, som fremkom, da Forslaget forrige Gang var til Behandling her i Tinget, og som ser lidt graverende ud, men der hersker jo hos dem, der skulle fastsætte Bygningsafgiften, en overordentlig Usikkerhed og Følgen. Jeg har talt med en meget dygtig Jurist, som selv er Branddirektør og har med disse Sager at gøre, og spurgt ham, om han var klar over, hvorledes hele denne Sag med Forordningen og alle de sig til den støttende Forordninger og Skrivelser o. s. v. stiller sig. Han sagde, det overhovedet var umuligt for noget Menneske at være klar over, hvorledes dette Forhold egentlig var. Denne dygtige Jurist henviste mig til at søge Oplysning i en Bog — det er for Resten den, jeg har her i Haanden — han erklærede selv, at den var udarbejdet af en Jurist. Jeg husker ikke, om vedkommende havde været Assistent i Finansministeriet og havde haft med disse Sager at gøre, men han sagde selv, at det ikke var til at blive klar over Sagen. Ser man paa de rent praktiske Tilfælde, som forekomme rundt om i Landet, viser det sig ogsaa, at der i Virkeligheden ingen er, der forstaar, hvorledes denne Bygningsafgift skal fastsættes. Jeg minder om, at man for nogle Aar siden maatte tilbagebetale Grundejerne i Helsingør ikke saa ganske faa Tusind Kroner, der var opkrævet for meget af dem i Bygningsafgift, og jeg har hørt, at det samme har været Tilfælde flere andre Steder. Naar endelig en behjerttet Grundejer har taget sig for at faa Sagen undersøgt, faa Bygningen opmaalt og faa alle disse Kancelliskrivelser tagne i Betragtning, saa har det undertiden vist sig, at man har opkrævet for meget af dem i Bygningsafgift, og efter meget Besvær have de saa kunnet opnaa at faa en Tilbagebetaling af Statskassen. Men der er ogsaa saadanne Tilfælde ude paa Landet. Jeg skal blot tillade mig at nævne et eneste Eksempel — jeg kunde nævne flere. Det drejer sig om en Fiskerbolig.

Forholdet er jo det, at Fiskernes Huse under visse Forhold ere fritagne for at svare Bygningsafgift, og jeg tvivler meget om, at den Mand, som jeg her nævner, overhovedet er pligtig at svare nogen Bygningsafgift af sin Bygning. Sagen er, at Ejeren af den hvert Aar — ja, det er for Resten ikke hvert Aar, men det er en Gang imellem — kan have lejet den ud en 4—5 Uger i Sommertiden og derigennem faar nogle faa Kroner i Leje af den — det er aldrig gaaet op over en 40 Kr. Paa Grundlag af, at han har haft den lejet ud denne korte Tid, har man afkrævet ham omtrent 18 Kr. i Bygningsafgift. Saa vidt jeg kunde skønne, er det aldeles galt. Manden burde ikke have betalt Bygningsafgift. Det kan jo være, jeg tager fejl. Der er jo nemlig saa mange Skrivelser at tage Hensyn til, at det ikke er muligt at finde ud af dem, og det kan ogsaa ske, at man ikke kan faa fat i dem alle sammen. Denne Mand har i adskillige Aar indgivet Klage til Finansministeriet over denne Ansættelse af Bygningsafgift og i hvert Tilfælde forlangt den sat ned. Men Ministeriet blev ved at sige nej indtil i Aar, da der maaske blev taget lidt kraftigere fat, end der før har været. Saa faar han forgangen Dag — det er ikke saa længe siden — en Meddelelse fra Amtstuen i Hillerød om, at nu kunde han komme derhen og hente 6 Kroner og nogle Ører af de 17 Kroner, han har betalt sidste Aar. Det er altsaa kun for det sidste Aar, at man har sat Skatten ned. Der er uretfærdig i adskillige Aar blevet afkrævet den Mand en Bygningsafgift, og naar man saa endelig erkender, at det er uretfærdigt, at man har foretaget denne Optrædning, saa vil man kun tilbagebetale Manden et Beløb for det sidste Aar. Man vil ikke betale tilbage til ham hele den Sum, man uretfærdig har afkrævet ham. Og ikke nok med det, men saa forlanger man, at denne Mand skal foretage en Rejse paa 3 Mil for at faa fat paa disse 6—6½ Kr. Det er aldeles urimeligt, og det er maaske en af de Ubilligheder, den højtærede Minister har tænkt paa, da han udtalte sig. Det er i hvert Fald den højeste Grad af Ubillighed, der kan komme frem, at man først forlanger, at en Mand Aar efter Aar skal betale en højere Skat, end han er pligtig til, og at man, naar det saa endelig lykkes Manden at faa Skattevæsenet overbevist om, at det uretfærdig har afkrævet ham denne Afgift, siger til ham: Jo, du kan faa et Par Øre tilbage af det, du har betalt for meget, men saa skal du foretage